

Kovács Dávid

Delila

égő erdő vagy
húsod fekete füst
szenes csontok
tűzként ropog benned
az állat a menekülő ábrándjaink

a hamu hidegszürke
poros máglyasír alatt növekedsz
talajméhbe temetett magzat
nem vagyok Sámson
a hajam használok gyújtósnak

boszorkánnyal fűtöm be a szobám
együtt izzunk a kályhában
tűznyelvbe mártott pengével
végre sikerül kopaszra borotválni
mindkettőnk fejbőrét

